

4. pôstna nedeľa – rok B

Ježiš povedal Nikodémovi: „Ako Mojžiš vyzdvihol na púšti hada, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby každý, kto verí, mal v ňom večný život. Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život. Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil. Kto ...

Jn 3, 14- 21

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Denne počúvame alebo čítame o rozličných tragédiách, ktoré sa udejú u nás doma alebo vo svete. A budme úprimní, že už to s nami ani príliš „nezamáva“, lebo si povieme, že je to od nás ďaleko alebo, že nás sa to, chvála Bohu, netýka. Ale pre ľudí, ktorých sa tragédia bezprostredne týka, nastáva akoby koniec sveta. Zrúti sa im v okamihu život, padnú plány a zostanú iba oči pre plač.

Aj dnešné starozákonné čítanie nás zaviedlo do stredu jednej z veľkých tragédií vyvoleného národa. Tragédia začala odpadnutím od Boha a tí, ktorí mali moc – králi, kňazi, vojaci, obchodníci... začali konať bezbožne. Až kráľ Joziáš poslúchol slová proroka, odvrátil sa od pohanstva a žiadal to aj od celého národa. Preto začiatkom 6. storočia pred Kristom zahajuje v národe nápravu. Našla sa Kniha Božieho zákona, z ktorej sa v chráme opäť číta a obnovuje sa svätenie sviatočných dní.

Obráteniu predchádzala Božia prozreteľnosť, ktorá chcela, aby prevýchova národa bola čo najúčinnjšia. Národ má zblízka a na vlastnej koži spoznať to, po čom tajne túžil – pohanské modly. Je odvlečený do babylonského zajatia, do sveta čisto nevereckého, aby spoznal a skúsil, ako sa žije tam, kde miesto živého Boha sa uctieva kameň alebo drevo. Výsledok tohto 70-ročného pobytu v Babylone je jedinečný. Tí, čo sa vrátili zo zajatia domov, ale aj ich potomkovia, zostanú vyličení z obdivu k modlám a okamih návratu a obnovenia chrámu si budú s radosťou pripomínať z pokolenia na pokolenie.

Z toho plynie poučenie, že aj dnešné kresťanstvo by malo prejsť podobnou liečebnou procedúrou, aby dokázalo objaviť veľkosť svojho Boha. Až keď izraelskí zajatci sedávali pri babylonských vodách a plakali túžbou po domove, až keď žili vo svete, ktorý nepoznal milosrdenstvo a odpúšťanie, až vtedy zasievali v slzách semienka obrátenia a vernosti Bohu, ktorým kedysi pohrdli.

Podobný obraz spásy nám ukazuje aj evanjelium. Je ním had na púšti. Židia putujú po púšti, sú v kraji plnom jedu a zla, zabudli už aj veriť a vedia len reptáť. A v tejto beznádejnej situácii počujú Pánov hlas, ktorý cez Mojžiša ponúka

záchranu: Urob medeného hada a vyves ho na žrd! Potom každý, kto naň pozrie, ostane nažive.

Čo nám radí evanjelium? Ak sa chceme zachrániť pred smrteľným uštipnutím hada, pokušiteľa, pohliadnime na medeného hada – na kríž.

Aj my žijeme „moderné“ kresťanstvo. Keby starí ľudia vstali z hrobov, možno by iba neveriaci krútili hlavami, ako sme si dokázali aj v liturgii, aj v Cirkvi, aj v náboženskom živote, všetko „zmodernizovať“. Upustili sme od prvotnej prítomnosti v boji proti hriechu, v pôstoch, v čítaní náboženskej literatúry, v náboženskej výchove v rodinách, v dodržiavaní morálnych zásad, v čestnom a spravodlivom podnikaní... Či sa nepodobáme v tomto izraelskému národu, ktorý tiež chcel vyskúšať život bez Boha a radšej sa klaňať modlám, lebo oni nič od človeka nechcú, iba nemo stoja a civia do prázdna? Robíme veľkú chybu, ak sa nedokážeme poučiť na chybách vyvoleného ľudu! Lebo potom aj nám zostanú iba oči pre plač nad rozpadnutou rodinou, životom v hriechu, nad hriechmi spoločnosti a národa, neveriacimi pohľadmi rodičov na správanie sa vlastných detí... Preto jedinou záchranou pred týmito problémami je pohľad na kríž.

Keď slávny klavirista Paderewski (1860 – 1941) koncertoval v Londýne, v obecenstve sedel aj kňaz Joseph Parker. Sám bol výborným klaviristom, a preto túžil počuť hrať tohto svetoznámeho umelca. Neskôr o tom napísal tieto slová: Po koncerte som sa vrátil domov veľmi sklúčený. Paderewski bol úžasný a ja som si uvedomil, že nikdy – nech sa budem akokoľvek snažiť – nedosiahnem jeho majstrovstvo. Mal som chuť rozbiť svoj klavír na márne kúsky, aby mi nepripomínal neschopnosť dosiahnuť úroveň Paderewského. Parker to však neurobil. Uvedomil si, že nikdy nebude môcť byť ako Paderewski. K tomu by potreboval jeho ruky, ale predovšetkým talent a dušu tohto veľkého hudobníka.

Aj my ako Ježišovi nasledovníci si tiež niekedy s bolesťou uvedomujeme neschopnosť dosiahnuť dokonalosť, akú vidíme u svojho Majstra. Nech nás to však nevedie k malomyselnosti, pretože vieme, že Kristus žije v nás, a keď žije v nás, máme všetko, čo potrebujeme pre dosiahnutie duchovnej zrelosti. Svätý Pavol k tomu dodáva: Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa.

Preto si uvedomme, že aj život vo vyhnanstve a v slzavom údolí má nás priviesť k pevnej viere, že človekovi ku šťastiu nestačia modly, ale viera v Boha, ktorý tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.

Viera nás drží nažive,
nádej je svetlo blaživé, -
láska nás celkom obnoví;
spievajme pieseň Kristovi.

On o deviatej hodine
začína trpieť nevinne
kríž nesie, cesta trnistá;
koná sa naša očista.

Vykúpiť ide otrokov;
prosme ho s úctou hlbokou,
aby nás chránil od zloby
a stieral naše dlžoby.

Vzývajme Syna Božieho,
Otca i Duchu Svätého;
jediný Bože v Trojici, ty
mocný, chráň nás prosiacich.
Amen.

Slová otcov púšte

K opátovi Eliášovi prišli dvaja bratia, trápení svojimi myšlienkami. A keď starec videl, akí sú tuční, s úsmevom povedal svojmu žiakovi: „Ozaj, bratku, hanbím sa za teba, lebo dobre si vychoval svoje telo, hoci istotne tvrdíš, že si mníchom“.

Opát Mojžiš hovorieval: „Ak chce cisár vy dobyť niektoré mesto od nepriateľov, najprv im musí zabrániť prisun potravín a vody, a tak prinútení hladom a núdzou podrobia sa jeho vláde. Ak budeš žiť v pôste a hlade, vášne tela slabnú a nemajú sily postaviť sa proti duši. Ktože je taký silný ako lev? A predsa pre svoje brucho vlezie do kletky a celá jeho sila je pokorená.“

Istý mních Serapion, ktorý mal iba evanjelium, predal ho a peniaze dal hladným s pamätihodnými slovami: „Predal som to samé slovo, ktoré mi neustále hovorilo: Predaj, čo máš, a rozďaj chudobným!“

Kým bol opát Makarius ešte v Egypte, raz vyšiel zo svojej chyže, a keď sa vrátil, pristihol tam istého človeka, ktorý mu kradol všetko, čo mal v chyži. Pristúpil teda k nemu, akoby bol cudzí, a spolu s ním nakládal to na zvieru a vyvedol ho, vraviac: „Nič neprinášame na tento svet. Pán dal, Pán vzal, stalo sa, ako sa Pánovi páčilo. Nech je zvelebené meno Pánovo.“

Istý brat prichádzal ku chyži ktoréhosi slávneho starca, vošiel dnu a kradol mu jedlo. Keď to videl starec, neboril sa na neho, lež ešte viac pracoval a pomyslel si: „Možno, že ten brat je v biede.“ I znášal starec veľké útrapy pre nedostatok chleba. Keď však zomieral a bratia ho obklopili, uvidel brata, ktorý mu kradol chlieb, a povedal mu: „Pristúp ku mne, bratku!“ A chytil ho za ruku, bozkal ju so slovami: „Ďakujem týmto rukám, bratia, lebo myslím, že vďaka nim vojdem do nebeského kráľovstva.“ Tento brat, pohnutý jeho slovami a pokorou, konal pokánie a stal sa prisným mníchom.

Istého brata urazil iný brat, a tak zašiel za starcom a oznámil mu to. Starec mu odvetil: „Zažeň svoju myšlienku, lebo brat nechcel uraziť teba, ale tvoje hriechy. Preto pri každom pokušení, ktoré na teba príde pre človeka, neobviňuj jeho, ale povedz: pre tvoje hriechy sa mi to stalo.“

Istého brata chválili iní bratia v prítomnosti opáta Antona, a keď ho opát skúšal, zbadal, že neznáša urážky. Starec mu povedal: „Ty si, bratku, podobný budove, ktorá má vchod ozdobný, ale cez vrátka ju napádajú zbojníci.“

Bol istý starec v Egypte, ktorého si všetci veľmi vážili, kým tam neprišiel opát Poimen. Keď tam však došiel zo Sketska, mnohí prichádzali k nemu a opustili toho starca, začo ten začal závidieť a ohovárať. Keď to počul opát Poimen, zarmútil sa a povedal svojim bratom: „Čo urobíme? Lebo útrapy nám pôsobia ľudia, ktorí zanechali takého svätého starca a šli za nami, ktorí nie sme ničím. Ako uzdravíme toho veľkého muža? Nože uvarme trochu jedla a poďme k nemu, zanesme mu to i trocha vína, zajeme si tam spolu s ním, azda tak upokojíme jeho srdce.“ Šli teda a zaklopali mu na dvere. Keď to počul starcov žiak, opýtal sa: „Kto ste?“ A oni odpovedali: „Povedz svojmu opátovi, že prišiel Poimen, aby dostal od neho požehnanie.“ Keď to starec od žiaka počul, odvetil mu: „Povedz im: Chodte preč, nemám kedy.“ Oni však so smútkom ostali a povedali: „Neodídeme, kým nebudeme hodní pokloniť sa mu.“ Keď starec videl ich pokoru a trpezlivosť, dojatí otvoril dvere, i pobožkali sa navzájom a zajedli si. Potom im starec povedal: „Veľa dobrého som o tebe počul, ale storáz

väčšie veci som na tebe videl.“ A od tej doby sa mu stal najmilším priateľom.

Preložil z Latinského originálu Metod Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Návšteva chorých v domácnosti:

Chorých, ktorí chcú prijať sv. sviatosti a nemôžu prísť do kostola, prihláste u mňa v sákristii kostola.

Návštevu uskutočním v piatok 15. marca od 8:30 – 12:00 hodiny.

Ak bude potrebné aj popoludní od 13:00 do 16:00 hodiny.

Pobožnosť krížovej cesty:

Krížovú cestu sa v piatok, prosím, pomodlite o 16:30 hodine.

Ja budem vysluhovať sviatosť zmierenia.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 28 – 51.

Birmovanci:

V piatok 15.3. o 17:00 hod. je sv. omša a po nej katechéza na fare.

Sväté omše po 4. pôstnej nedeli (B) (Gaudete)

11.III. pondelok

13:00 Za † Rozáliu a rodinu Moravčíkovú

12.III. utorok

17:00 Za † Annu Radakovičovú (1. výročie smrti)

13.III. streda

17:00 Sv. omša na Štefanovej

14.III. štvrtok

17:00 Za † rodičov z oboch strán

15.III. piatok

17:00 Za † Jozefinu a † z rodiny Miklošovičovej

16.III. sobota

08:00 Za farníkov

17.III. Piata pôstna nedela - (B)

08:00 Za † Jaroslava Tibenského a rodičov

Lektori: Pešková Macáková

11:00 Za † Helenu Šuplatovú (1. mesiac od smrti)

Lektori: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

11.III. pondelok	sv. Konštantín
12.III. utorok	sv. Teofan, mních
13.III. streda	sv. Patrícia a Modesta, mučeníce
14.III. štvrtok	sv. Matilda, sv. Lazár, biskup
15.III. piatok	sv. Klement Ján Mária Hofbauer, kňaz
16.III. sobota	sv. Ján Heribert, biskup

Biblia

Prostredníctvom pápeža Františka Cirkev vyšla mimoriadnym spôsobom v ústrety mladým, keď pre nich pripravila publikáciu s výberom najdôležitejších textov Starého i Nového zákona - Bibliu pre mladých, ktorá im má uľahčiť zoznámenie s ňou a jej čítanie. Knižka je výbornou pomôckou pre tých, ktorí chcú lepšie spoznať Sväté

písmo. Nezaujme iba mladých a dospievajúcich, ale aj hľadajúcich, konvertitov a tých, ktorí doteraz nemali odvahu pustiť sa do dobrodružstva čítania knihy. Sleduje niť všetkých biblických kníh a je doplnená o úvody a vysvetlivky biblických reálií s krásnymi fotografiami zo Svätej zeme, ale aj s myšlienkami známych osobností či svätcov. Výber hlavných textov je volený veľmi pútavo, s výstižnými nadpismi. Dopĺňa ich úvod do konkrétnej knihy a množstvo citátov po okraji, ktoré texty ozrejmujú, stručne ich vysvetľujú či prinášajú reakcie ľudí na ich čítanie.

V predhovore k tejto Biblii pápež František píše:

„Drahí mladí priatelia, keby ste videli moju Bibliu, zrejme by vám veľmi neimponovala. Čo, to je pápežova Biblia? Taká stará, obchytaná kniha? Mohli by ste mi darovať novú za tisíc dolárov, ale nechcel by som ju. Mám rád svoju starú Bibliu, ktorá ma sprevádzala polovicu môjho života. Videla moju radosť a bola pokropená mojimi slzami. Je to môj najzácnejší poklad. Žijem z nej. Nedal by som ju za nič na svete. [...] V rukách teda držíte niečo božské: knihu ako oheň! Knihu, cez ktorú hovorí Boh. Zapamätajte si, že Biblia tu nie je nato, aby bola zastrčená v knižnici, ale nato, aby sme ju mali v rukách, často ju čítali, každý deň, sami aj spoločne. Spoločne predsa športujete či chodíte nakupovať. Prečo si spolu vo dvojici, v trojici, štvorici nečítate z Biblie? Vonku v prírode, v lese, na pláži, večer pri svetle sviec [...] Získate ohromnú skúsenosť!“ A potom v závere dodáva: „Chcete mi urobiť radosť? Čítajte Bibliu!“

Premeniť sen na skutočnosť?

Je tu ešte jeden unikátny štýl čítania Svätého písma, veľmi vhodný pre začiatočníkov. Ak chodíme pravidelne na nedeľnú svätú omšu, mohli by sme postupne vo svojej Biblii sledovať jednotlivé evanjeliá z nedele na nedeľu s tým, že by sme si prečítali prípadne aj tie krátke pasáže medzi nedeľami, ktoré sa na omši nečítajú. Zároveň by to bolo aj sprevádzané čítanie, totiž prostredníctvom homílií, ktoré počúvame na svätej omši. Takto by sme mali šancu rok po roku pozorne prejsť najmä synoptické evanjeliá Marka, Matúša a Lukáša. Okrem kňazových slov na svätej omši by nám pomohli vycytiť ducha jednotlivých evanjeliových úryvkov aj prvé čítania zo Starého zákona spolu so žalmom, lebo sú vybrané podľa evanjelia konkrétnej nedele. Tak by sme mohli z týždňa na týždeň jasnejšie pochopiť aj to, ako Bibliu najlepšie objasňuje samotná Biblia. Popri dobrej vôli stačí k tomu nejaká obľúbená knižná záložka, prípadne i kúsok ceruzky. A doma, kdesi vo svojom obľúbenom kútiku budeme mať zážitok, že aj keď čítame sami, nie sme osamote. Lebo čítame práve ten úryvok z evanjelia, ktorý počúvajú veriaci na nedeľnej omši všade na celom svete.

Daqmar Králová „Skús to s Bibliou“

Hanbím sa hovoriť kňazovi svoje hriechy

Keď niekto prizná, že sa hanbí hovoriť kňazovi svoje hriechy, celkom mu rozumiem. Aby sme sa mohli zaoberať touto otázkou, a najprv povedať, kto je vlastne kňaz. Je to človek, ktorý sa rozhodol nasledovať Ježiša Krista cestou kňazského povolania. V určitom

momente svojho života urobil zásadné rozhodnutie študovať šesť rokov v seminári a pripravovať sa na to, že bude pomáhať ľuďom na ceste za Ježišom Kristom a s Ježišom Kristom. Lebo vieme, že náš pozemský život je len predizba, predsieň toho, čo príde po ňom, keď náš posledný výdych na tejto zemi bude vlastne prvým nádychom novorodenca do nového, večného života. Je nesmierne dôležité, aby sme na tejto ceste mali možnosť ustavične sa očisťovať od svojich hriechov. Možno už počuli príbeh dvoch chlapcov, ktorí sa ponáhľali do školy cez zablatené pole, aby chytili autobus, jeden z nich si každých pár desiatok metrov zoškriabal blato tenisiek, druhý utekal a kričal: „Nemáme čas, nemáme čas!“ Čo myslíte, ktorý z nich to napokon stihol? Ten, ktorý sa z času na čas zastavil aby si očistil tenisiky. Jeho spolužiakovi od toľkého blata oťaželi nohy, až napokon nevládal ísť ďalej. A tak je to aj s naším životom. Potrebujeme sa pravidelne očisťovať od hriechov, inak nám srdce môže oťažieť a kážeme v duchovnom zrení kráčať ďalej. A do služby oslobodzovania od hriechov nám Boh posielal kňazov, ktorí sa štúdia duchovným životom pripravujú na to, aby raz prevzali zodpovednosť a viedli ľudí k Ježišovi Kristovi.

Súčasťou prípravy na kňazské povolanie je aj príprava na službu spovedníka, na službu duchovného vedenia. V rámci spovede je kňaz k dispozícii veriacemu, aby ho po úprimnom vyznaní oľutovaných hriechov poučil a dal mu rozhrešenie. V spovednici je kňaz učiteľom, lekárom aj sudcom, pretože je na ňom, aby usúdil, či je ľútosť veriaceho nad vlastnými hriechmi naozaj úprimná. Kňaz je viazaný veľmi prísny, absolútnym spovedným tajomstvom. V nijakom prípade, za žiadnych okolností, dokonca ani pod hrozbou smrti, nesmie prezradiť hriech ani hriešnika. V tomto zmysle kňaz zastupuje Krista, ktorý uzdravoval, otváral slepým oči, hluchým uši, chromým umožnil chodiť a dotýkal sa malomocných, aby sa stali mocnými v Bohu a dokázali dôstojne žiť. Vyslovením vlastných hriechov pred inou osobou sa kajúcnik oslobodí a spovedník mu pomáha objektivizovať prostredníctvom otázok, či svoje hriechy vníma správnym spôsobom. Treba však dodať, že spoveď neznamená vŕtať sa v detailoch. Spoveď je o tom, čo je na hriechoch podstatné, aby kňaz mohol dospieť k adekvátnemu poučeniu kajúcnika.

Zaujímavé je, že i psychoanalytik Carl Gustáv Jung, ktorý bol kalvín, pokladal svätú spoveď za veľmi prospešnú aj pre psychiku človeka. Chválil najmä jezuitských spovedníkov za službu tým, ktorých spovedajú. Vrcholom svätej spovede a veľkým darom milosrdného Boha sú slová rozhrešenia, ktoré kňaz vysloví na záver: „Ja ťa rozhrešujem od tvojich hriechov v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.“ Rozhrešenie je morálny reštart, odpustenie hriechov minulosti a osobitná milosť do budúcnosti. Pomáha v zápasoch s pokušeniami, ktoré človek úprimne vyznal.

Pravdaže, spoveď musí byť slobodná, nikoho do nej nemožno nútiť. Ale Cirkev - ako Matka a Učiteľka, ktorá sprostredkuje Božie milosti - má možnosť a právo pripomínať, že každý katolík by sa mal vyspovedať aspoň raz v roku. Veď Sväté písmo hovorí, že kto by o sebe tvrdil, že nemá hriech, v tom niet pravdy, a taký človek kráča po zlej ceste, lebo nevidí seba skutočne reálne a objektívne. Všetci sme hriešnici, všetci potrebujeme ľutovať svoje hriechy, všetci potrebujeme odprosovať tých, čo sú okolo nás, lebo sme v správaní voči nim hrešili. Všetci potrebujeme obrovskú milosť, ktorá vanie z Božích slov: „Odpúšťam ti, opäť som ti zoškriabal blato z nôh a môžeš vykročiť s ľahkosťou človeka, ktorý smeruje s Kristom a v Kristovi k Bohu.“ Nehanbime sa teda vyznať pred kňazom svoje hriechy. Spovedník viazaný diskretnosťou a spovedným tajomstvom nám ako sudca, kňaz a učiteľ pomôže, aby sme vyšli zo spovednice očistení. A hádam nikoho netreba presviedčať, ako veľmi to potrebujeme.

Jozef † Halko „A teraz čo II.“

Na minútku

Serenella

Serenella bola zvon. Zvon, ktorý vyzváňal na Anjel Pána v Kostole svätého Jána v malebnej dedinke Gressoney Saint Jean na úpätí hory Monte Rosa.

Či snežilo, pršalo, alebo svietilo slnko, Serenella nikdy nezabudla na svitaní, na poľudnie a pri západe zaspievať a jej hlas sa rozliehal až k mohutným ľadovcom na hore. Pri jej hlahole sa rozochveli plaché srnky, svište sa rozpišťali, vlky začali zavýjať a diviaky kvičať. Bola priateľkou všetkých. Kamarátila sa najmä s jednou veвериčkou s červeným chvostom, ktorá žila na dvestoročnej borovici limbe a často priskákala až k zvonu.

Mala aj ďalšieho blízkeho priateľa, pekára Mattea. Bol prvý, kto na svitaní otvoril okno a pozdravil ju, keď zaspievala na dobré ráno.

Jedného jesenného dňa sa Serenella tíško rozvzlykala. Pršalo a na malom cintoríne pri zvonici sa zišla hŕstka ľudí, ktorí pozerali na truhlu klesajúcu do vykopaného hrobu.

Veverička s červeným chvostom hneď prišla a pýtala sa: „Serenella, prečo plačeš?”

„Veverička, zomrel môj Matteo.” Veverička si sadla k Serenelle plakala spolu s ňou.

V nasledujúcich dňoch sa zdalo, že život sa vrátil do starých koľají.

Istého rána, keď Serenella začala zvonit' na Anjel Pána, všimla si, že si k nej niekto sadol na rímsu zvonice. Bol to skutočný a živý človek, no zvláštne žiaril a vyzeral ľahulinký ako obláčik.

„Ale veď ty si Matteo!” zvolala Serenella.

„Áno, som to ja,” povedala žiarivá postava.

„Myslela som si, že si v nebi,” prehovoril zvon. „Naozaj som v nebi.”

„Nezdá sa mi, že si úplne spokojný.”

„Som veľmi šťastný, ale niečo mi chýba. Maličkosť, ale chýba mi.”

Serenella bola zmätená: „Ako ti môže v nebi niečo chýbať?”

„Vieš, zvonček môj, ani tam hore nechceme, aby na nás zabudli. Potrebujeme, aby si na nás niekto spomenul. Najkrajšia spomienka je taká, ktorá prichádza z kostola, kde sme sa naposledy stretli. Anjeli každý deň prilietajú na zem pozbierať modlitby, ktorými sa ľudia prihovárajú k Bohu za svojich milovaných. Anjeli ich priniesú do neba a odovzdajú ich blaženým dušiam. Mne však nikdy nič neprinesú.” Matteo bol šťastný i smutný zároveň. Bolo to čudné.

„Ja sa o to ostarám!” hlaholila Serenella.

Od toho dňa vždy, keď prechádzali po námestí Matteove deti a vnúčatá, zvon sa mohutne rozozvučal a hučal: „Pamätaj na Mattea! Pamätaj na Mattea!”

Znepokojení ľudia vychádzali pred domy a pýtali sa: „Čo sa to deje?”

Starosta prikázal strážnikom, aby umlčali zvon vyzváňajúci mimo plánu. Serenella však neprestala vyzváňať, až kým sa Matteovi príbuzní a mnoho iných ľudí nezišlo v kostole, aby sa pomodlili za dobrého pekára.

V ten večer anjel priniesol z Gressoney do neba obrovské množstvo „modlitieb za Mattea”. A Serenella zahlaholila „aleluja”, až sa roztriasol aj ľadovec na Monte Rose.

Nieko sa delil s tebou o svoj najvzácnejší dar o život. Túži iba po tom, aby to mohol robiť aj naďalej. Stačí len, aby si chcel.

Bruno Ferrero „Posledný list“

Zamyslenia

Bezbolestne

Radi konajú dobro, ale chceli by, aby to nebolelo. Radi by navštevovali chorých, ale to by ich tí chorí museli sami prísť navštíviť. Vedia, kto by potreboval peniaze, dokonca dobre vedia, že ich dotýčny potrebuje, čakajú však, až kým sám príde o ne požiadať.

Sv. Ján Mária Vianney

Uvedený citát je jedným z mála, kde svätý farár z Arsu používa nádych ironie. Ide o úryvok z jednej dlhšej kázne, v ktorej opisuje, ako sa u kresťana prejavuje vlažnosť. Keď príde na praktické prejavy milosrdenstva, človek síce túži konať dobré skutky, nechýba mu dobrá vôľa, ale prax častokrát stroskotá na tom, že to nejde úplne bez námahy.

Áno, v mnohom ohľade sme takí, hoci možno každý z nás v inej oblasti. Sme platonickými vyznávačmi lásky k bližnému - o tom netreba pochybovať. V tomto smere sa dokonca stopercentne zhodneme aj s neveriacimi. Stačí si spomenúť na obrovskú popularitu Matky Terézie, všetkými jednomyselne už počas jej života kanonizovanú. Charitatívna činnosť je dnes akoby v móde. V každom prípade väčšina ľudí (aj kresťanov) si zrejme omnoho viac cení charitatívne typy svätcov ako napríklad povolanie k životu modlitby v klauzúre, dobre prežívanému životu v rodine a podobne.

Ktosi napísal, že vo svete sa vyskytujú hrdinovia a básnici: hrdinovia konajú hrdinské činy a básnici ich potom za to ospevujú. Asi na tom niečo bude. Aspoň je však jasné, že všetci nie sú povolani na to isté. A predsa, pripadá mi trochu falošné rýchlo a samozrejme sa zaradiť medzi básnikov, totiž uspokojiť sa s tým, že po celý život budem iba obdivovať dobré a veľkorysé skutky iných ľudí. Pochopiteľne, nemusím a ani sa nemôžem stať kópiou Matky Terézie. Predsa len však všeličo môžem. Veď práve ona zvykla hovoriť: „Nemilujme iba napoly. Milujme tak, až to bolí.” Až to bolí. Inými slovami, až to niečo stojí. Pretože zastaviť sa vo chvíli, keď láska začína niečo stáť, alebo radšej vôbec nič nezačínať, lebo to niečo stojí, to by znamenalo nemilovať vôbec.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku